

teenuseosutajale kohustust maksta reisijahüvitist ja päevaraha oma territooriumile lähetatud töötajatele, kui võtta arvesse asjaolu, et kõnealuse siseriikliku õiguse kohaselt loetakse kõiki lähetatud töötajaid tööreisil olevaks kogu lähetuse vältel, mis annab töötajale õiguse saada reisijahüvitist ja päevaraha?

1.6.2 Kas ELTL artikleid 56 ja 57 ja/või direktiivi 96/71/EÜ artiklit 3 tuleb tõlgendada nii, et need ei võimalda siseriiklikul kohtul keelduda tunnustamast teise liikmesriigi ettevõtja poolt oma asukohaliikmesriigis välja töötatud ja kasutatavat töötasuklassifikaatorit, kui selline olemas on?

1.6.3 Kas ELTL artikleid 56 ja 57 ja/või direktiivi 96/71/EÜ artiklit 3 tuleb tõlgendada nii, et need lubavad teise liikmesriigi tööandjal õiguspäraselt ja vastuvõtva liikmesriigi kohtu jaoks siduvalt otsustada töötaja palgaastme määramise olukorras, kus vastuvõtva liikmesriigi üldkohaldatav kollektiivleping nõuab teistsuguse lõpptulemuse tagavat palgaastme määramist, või on vastuvõtval liikmesriigil, kuhu teise liikmesriigi teenuseosutaja töötajad on lähetatud, õigus kehtestada teenuseosutajale kohustuslikke nõudeid töötajate palgaastme määramise kriteeriumite osas?

1.6.4 Kas direktiivi 96/71 artiklit 3 koostoimes ELTL artiklitega 56 ja 57 tõlgendades tuleb küsimuses 1.6 mainitud kollektiivlepingu alusel nõutavat tööandja eluruumi ja teise liikmeriigi tööandja poolt töölepingu alusel antavaid toidukuponge käsitada lähetusega seotud kulude hüvitiseks või direktiivi artikli 3 lõikes 1 oleva töötasu miinimummäära mõistega hõlmatuna?

1.6.5 Kas direktiivi 96/71 artiklit 3 koostoimes ELTL artiklitega 56 ja 57 saab tõlgendada nii, et tükitöötasu, reisijahüvitise ja päevarahaga seotud küsimuste tõlgendamise raames tuleb vastuvõtva liikmesriigi üldkohaldatavat kollektiivlepingut lugeda õigustatuks avaliku korra nõuetest tulenevalt?

17. juulil 2013 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Rumeenia

(Kohtuasi C-405/13)

(2013/C 260/68)

Kohtumenetluse keel: rumeenia

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: P. Hetsch, O. Beynet, L. Nicolae)

Kostja: Rumeenia

Hageja nõuded

— tuvastada, et kuna Rumeenia ei ole vastu võtnud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. juuli 2009. aasta direktiivi 2009/73/EÜ, mis käsitleb maagaasi siseturu ühiseeskirju ning millega tunnistatakse kehtetuks direktiiv 2003/55/EÜ⁽¹⁾, artikli 2 punkti 1, artikli 3 lõike 5 punkti b, lõigete 7 ja 8 ning lõike 9 punkti c, artikli 5, artikli 7 lõike 4, artikli 9 lõigete 1–7, artikli 10 lõigete 2 ja 5, artikli 11 lõike 8, artikli 13 lõike 4 ja lõike 5 punkti b, artikli 16 lõigete 1 ja 2, artikli 25 lõike 1, artikli 26 lõike 2 punkti c, artikli 31 lõike 3, artikli 34 lõike 2, artikli 37 lõike 1 punktide k, p ja q, lõike 3, punktide b ja d, ning lõigete 10–12, artikli 38 lõike 1, artikli 39 lõigete 1, 4 ja 8 ning I lisa 1 punkti 1 ülevõtmiseks vajalikke õigus- ja haldusnorme, siis on ta rikkunud selle direktiivi artikli 49 lõikest 1 tulenevaid kohustusi

— määrata Rumeeniale direktiivi 2009/73/EÜ ülevõtmise meetmetest teatamise kohustuse rikkumise eest ELTL artikli 260 lõike 3 alusel karistumakse 30 228,48 eurot päevas alates Euroopa Kohtu poolt kohtuotsuse kuulutamise päevast;

— mõista kohtukulud välja Rumeenialt.

Väited ja peamised argumendid

Direktiivi siseriiklikku õiguskorda ülevõtmise tähtaeg möödus 3. märtsil 2011.

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 1996. aasta direktiiv 96/71/EÜ töötajate lähetamise kohta seoses teenuse osutamisega (EÜT L 18, lk 1; ELT eriväljaanne 05/02, lk 431).

⁽¹⁾ ELT L 211, lk 55.